

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 5Csp/136/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618203243
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Šupenová
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2019:6618203243.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec sudcom JUDr. Lucia Šupenová v spore žalobcu: Y. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: P. XXX/XX, XXX XX K., štátny občan SR proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom: Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zast.: ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., so sídlom: Kýčerského 7, 811 05 Bratislava, IČO: 36 857 513, o zaplatenie 437,21 Eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Súd žalobu z a m i e t a .

II. Súd p r i z n á v a žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa svojou žalobou domáhal vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného in summa 437,21 Eur, ako aj náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil, tým že dňa 01.01.2018 došlo k zrušeniu spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. bez likvidácie formou jej rozdelenia a zlúčenia aj so spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s. ako nástupníckou spoločnosťou podľa ustanovení § 69 ods. 9 a § 218m a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník. Z tohto dôvodu žalobca uvádza, že ako žalovaného uvádza nástupnícku spoločnosť Všeobecnú úverovú banku, a.s. Podľa názoru žalobcu ide o úverovú zmluvu, žiadosť a zmluva o poskytnutí účelovej pôžičky číslo XXXXXXXX zo dňa 21.09.2011, ktorej predmetom bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 5055,04 Eur. V predmetnej zmluve absentujú, podľa názoru žalobcu, obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, a to:

- výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov - zmluva uvádza len údaj o výške mesačnej splátky ako jednu sumu, z ktorej nie je zrejme akú časť z nej predstavuje istina, akú časť úrok a akú časť iné poplatky,

- údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ak sa tento údaj v zmluve jednoznačne uvedený dátumom nenachádza, je nutné považovať zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko nie je prípustné, aby sa spotrebiteľ k údaju o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dopracovával výkladom a výpočtom,

- nesprávne uvedenie RPMN - zo štatistik Národnej banky Slovenska vyplýva, že v septembri 2011 bola ročná percentuálna miera nákladov vo výške 16,59 % a úroková sadzba pre úvery so splatnosťou od 1 roka do 5 rokov bola 15,20 %.

Vo svojej žalobe ďalej žalobca konštatuje, že zmluva obsahuje neprijateľné podmienky, ktoré možno považovať za podmienky, ktoré sú spôsobilé založiť hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, napr.:

- dohoda o zrážkach zo mzdy, tento inštitút umožňuje obísť dôležitý prvok únieového práva, a
to ex offo súdnu kontrolu zmluvných podmienok, či nespôsobujú hrubú nerovnováhu v

právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, pričom poukazuje na Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/95/2013 zo dňa 19.06.2013,

- vyhlásenie spotrebiteľa v zmluve, že sa oboznámil s Podmienkami a Všeobecnými obchodnými podmienkami - de facto prenáša na spotrebiteľa dôkazné bremeno v otázke skutočného a riadneho oboznámenia sa s obchodnými podmienkami, sadzovníkom poplatkov a informáciami o poistení. Práve skryté prenesenie dôkazného bremena má pre spotrebiteľa neprijateľný účinok vo vzťahu k potenciálnemu uplatneniu jeho práv na súde a u iných štátnych orgánov, keďže spotrebiteľ už len v dôsledku predmetnej zmluvnej podmienky môže byť odradený od prípadného podania podnetov alebo návrhov štátnym orgánom. Predmetná zmluvná podmienka zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka),

- zmluvná pokuta - je právnym inštitútom, ktorého účelom je zabezpečenie splnenia dohodnutého záväzku. Pre platnosť dojednania zmluvnej pokuty sa vyžaduje písomná forma a z dohody musí byť zrejmá výška zmluvnej pokuty, alebo spôsob jej určenia,

- rozhodcovská doložka - vo svojich dôsledkoch predstavuje veľmi výrazný zásah do práv a povinností medzi dodávateľom a spotrebiteľom, pretože nie súd ale rozhodca rozhodne o právach a právom chránených záujmoch a výsledkom je nový kvalifikovaný záväzok. Ďalej žalobca konštatuje, že z uvedeného dôvodu sa zmluva považuje za uzavretú v rozpore so zákonom, in concreto § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka. Nejasné formulácie v časti zmluvy odplata odôvodňuje súdnu kontrolu zmluvy aj v časti ceny úveru (Uznesenie Súdneho dvora C-76/10). V zmluvách sú neprijateľné podmienky podľa názoru žalobcu a ustanovenia, ktoré sú v rozpore s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a inými kogentnými ustanoveniami zákona. Žalovaný výšku dlhu sám jednostranne diktuje, a to bez akéhokoľvek odsúhlasenia súdom a bez dohody a neustále požaduje plnenie bez právneho dôvodu. Žalovaný mu oznámil, že eviduje nedoplatok s čím nemožno súhlasiť, a preto sa obracia žalobca na súd. Podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, in concreto § 11 ods. 1 písm. b) poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa). Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn.: III. ÚS 107/07, v ktorom sa okrem iného uvádza, že k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované (II. ÚS 243/05), pretože inak dochádza aj k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečení jednoty rozhodovania. Poukazuje na rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 16Co/100/13 zo dňa 25.07.2013, ktorom súd konštatoval vo veci: odvolací súd zistil, že nepochybne zmluva uzatvorená medzi účastníkmi je zmluvou spotrebiteľskou, a preto bolo dôvodné podrobiť ju súdnej kontrole.

Podľa názoru žalobcu má naliehavý právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby. Jeho žaloba je vhodný procesný nástroj ochrany práva, ktorou sa má dosiahnuť odstránenie spornosti práva a vytvára pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu. Bez tohto určenia je právo žalobcu, podľa jeho názoru, ohrozené a bez tohto určenia je jeho právne postavenie neisté (R 17/1972). Jeho žaloba je prípustná aj napriek tomu, že je možná i iná žaloba (viď. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise „Zo súdnej praxe“ pod č. 40/1996). Bez určenia súdu či tu právo je alebo nie je a či tu právny vzťah je alebo nie je, je jeho právom a podľa jeho názoru je ohrozené. Ďalej žalobca navrhuje, aby bol vydaný nasledovný rozsudok, ktorým sa domáha, aby žalovanému bola uložená povinnosť vydať žalobcovi zo zmluvy o poskytnutí účelovej pôžičky č. XXXXXXXX zo dňa 21.09.2011 bezdôvodné obohatenie vo výške 437,21 Eur. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zo žaloby nevyplýva nijakým spôsobom, z čoho odvíja túto sumu žalobca. Vzhľadom k tomu, že v žalobe poukazuje na judikatúru jednotlivých súdov, resp. judikatúru Ústavného súdu, Najvyššieho súdu a taktiež cituje článok Dohovoru o ochrane ľudských práv, in concreto právo na spravodlivé súdne konanie. Z čoho žalobca odvíja výšku svojho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zo žaloby nevyplýva.

2.Súd v predmetnom spore vydal platobný rozkaz sp.zn. XCsp/XXX/XXXX-XX dňa 06.09.2018, voči ktorému žalovaný v zákonnej lehote podal odpor. Uznesením sp.zn. XCsp/XXX/XXXX-XX zo dňa 02.10.2018 bol platobný rozkaz súdom zrušený z dôvodu podania odporu žalovaným v zákonnej lehote, doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.09.2018 v súlade s dikciou § 267 ods. 3 CSP.

3. Žalovaný vo svojom odpore argumentoval tým, že žalobou uplatnená suma je voči nemu aj v prípade jej hypotetickej dôvodnosti v celom rozsahu premlčaná v rámci objektívnej trojročnej premlčacej lehote. Z uvedeného dôvodu ich spoločnosť vznáša voči žalobou uplatnenému nároku námietku premlčania, pričom táto by mala byť súdom skúmaná prioritne. V úvode odporu voči platobnému rozkazu uvádza, že ak by aj tunajší súd dospel k záveru, že zo strany spoločnosti došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu z dôvodu, že poskytnutý úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, tak vznáša týmto námietku premlčania vo vzťahu k nároku žalobcu, uplatnenému jeho žalobou v celej jej výške. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa totiž právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí najneskôr za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa keď k nemu došlo. Ak preto žalobca tvrdí, že považoval a považuje úver poskytnutý mu na základe konaním dotknutej zmluvy o úvere za bezúročný a bez poplatkov je zrejmé, že doba 3 roky na uplatnenie práva na súde mu plynula a uplynie od každej jednotlivkej splátky samostatne, a preto každá zo splátok žalobcu uskutočnená skôr, resp. dávnejšie ako tri roky pred podaním žaloby (t.j. každá zo splátok uskutočnená pred termínom 17.07.2015) podlieha premlčaniu. Inými slovami, právo na vrátenie týchto splátok uskutočnených zo strany žalobcu smerované voči ich spoločnosti je už premlčané, nakoľko z výpisov priložených žalobcom ako dôkaz k jeho žalobe žiadne plnenie uskutočnené po dátume 17.07.2015 v prospech ich spoločnosti nevyplýva. Žaloba je ako celok, podľa názoru žalovaného nedôvodná. Zmluva o úvere je tvorená viacerými listinami, ktoré sú jej neoddeliteľnou súčasťou ako právnym putom previazaný celok, obsahuje tak všetky zákonom vyžadované náležitosti a je v súlade s právnymi predpismi platnými a účinnými v čase jej uzatvorenia. Žalobca žalobou tvrdí v Zmluve o úvere absenciu viacerých obsahových náležitostí, vyžadovaných ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v platnom znení v čase jej uzatvorenia.

1. - údaj o výške, počte a termínoch splátok poskytnutého úveru,
2. - údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a
3. - nesprávne uvedenie údaje o ročnej percentuálnej miere nákladov.

Žalobca v nadväznosti na údajnú absenciu vyššie uvedených obsahových náležitostí dodáva, že táto má mať za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru poskytnutého mu na základe zmluvy o úvere, a teda s tým spojený vznik bezdôvodného obohatenia na strane ich spoločnosti (prijatím úhrad od žalobcu nad rámec istiny, ktorú čerpal). Žalobca uzatvára, že z dôvodu vyššie uvedených obsahových nedostatkov zmluvy o úvere bol povinný plniť len istinu úveru, ktorú reálne čerpal.

Právny zástupca žalovaného konštatuje, že nutné podotknúť a uvedomiť si tú skutočnosť, že z písomného vyhotovenia listín tvoriacich Zmluvu o úvere ako celok je nesporné, že táto sa skladá a skladala z viacerých dokumentov tvoriacich jej neoddeliteľné a rovnocenné súčasti, s obsahom ktorých sa žalobca oboznámil a s ktorými súhlasil. V zmysle čl. IV zmluvy o úvere sa preto za súčasť zmluvy považujú tiež Všeobecné obchodné podmienky (ďalej ako „Obchodné podmienky“), ktoré napokon žalobca k žalobe ako dôkaz aj pripojil. Pre úplnosť je nutné dodať, že žalobca obdržal tiež formulár o štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, ktorý taktiež k žalobe sám pripojil ako dôkaz. K otázke možnosti uvádzania obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa vyjadril aj Súdny dvor Európskej únie, ktorý rozsudkom vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej („Rozsudok SDEÚ“) na jednu z prejudiciálnych otázok položených Okresným súdom Dunajská Streda veľmi jasne uviedol, že „článok 10 ods. 1 a ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči.“. Z vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že účastníkom Zmluvy o úvere nič nebránilo v určení svojich zmluvných práv a povinností vo viacerých zmluvných dokumentoch, a teda aj v Obchodných podmienkach. Žalovaný sa ďalej vyjadruje k namietaným údajom o výške, počte, termínoch splátok úveru, ktoré sa v zmluve o úvere nachádza uvedený je v súlade, podľa jeho názoru, s požiadavkami zákona o spotrebiteľských úveroch. S názorom žalobcu sa v tomto smere žalovaný nestotožňuje, pričom tento je potrebné považovať, podľa jeho názoru, už za prekonaný. Zo zmluvy totiž jednoznačne vyplýva, že podľa jej čl. II „Schválená výška pôžičky“, výška mesačnej splátky je uvedená vo výške 170,11 Eur, počet mesačných splátok je 43 a termínom každej splátky je v zmysle bodu 6.2 Obchodných 20. deň v mesiaci.

Pre úplnosť žalovaný ešte dodať, že o výške, počte a termínoch splátok bol žalobca upovedomený tiež prostredníctvom formulára, in concreto v jeho časti číslo 2. Z uvedeného je teda evidentné, podľa názoru žalovaného, že zmluva o úvere údaj o výške, počte a termínoch splátok úveru obsahovala. Poukazuje taktiež na konštantnú judikatúru Najvyššieho

súdu SR k predmetnej otázke, ktorá jednotne uvádza, že rozdelenie jednotlivých splátok spotrebiteľského úveru na istinu, úroky a poplatky (t. j. výklad zastávaný žalobcom) nie je pre naplnenie zákonnej požiadavky ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ nevyhnutné a konkrétne sa jedná o uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, (ďalej uvádzané ako Uznesenie 3Cdo/146/2017),

Uznesenie NS SR, sp.zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, v rámci ktorého Najvyšší súd SR opätovne odkázal na Uznesenie 3Cdo/146/2017 a aj na uznesenie NS SR, sp.zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, v ktorom Najvyšší súd SR k téme „rozpisu splátok“ v odseku č. 26 uviedol, že „Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.“ Pre úplnosť žalovaný dodáva, že rozhodovacia prax najvyššieho súdu bola prijatá už aj nižšími súdmi, pričom možno poukázať aj, napríklad na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 14Co/55/2018 zo dňa 27.03.2018.

K údaju o termíne konečnej splatnosti úveru právny zástupca žalovaného uvádza, že žalobu nemožno považovať za dôvodnú ani v tejto časti. V uvedenej súvislosti opätovne poukazuje žalovaný priamo na obsah zmluvy o úvere, keď v zmysle čl. II „Schválená výška Pôžičky“ je termínom konečnej splatnosti apríl/2015. V spojení s ostatnými údajmi vďaka jednoduchému porozumeniu čítaného zmluvného textu je zrejmé, že termín konečnej splatnosti bol apríl 2015, kedy je k 20. dňu v danom mesiaci splatná posledná splátka úveru, tu opätovne odkazuje na bod 6.2 Obchodných podmienok k predmetnej zmluve. V súvislosti s vyššie uvedeným, najmä s poukazom na atribút vlastný každému bežnému spotrebiteľovi, ktorým je schopnosť čítania s porozumením, poukazuje na 2. výrok Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie („SDEÚ“) zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej: „Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“ Čo sa týka interpretácie § 9 ods. 2 písm. f) a k) ZoSÚ konštatuje, že zmluvy o úvere, ich výklad podávaný zo strany žalobcu s ohľadom na vyššie uvedené zjavne trpí účelovým formalizmom, zvädzajúcim až k absurdným interpretačným záverom. Žalobca podľa ich názoru účelovo interpretuje jasné, zreteľné a jednoznačné údaje o úvere uvedené v konaní dotknutej zmluve s cieľom zdôvodniť údajnú potrebu aplikácie zákonnej sankcie bezodplatnosti jednotlivých úverom. Výklad príslušných ustanovení pre jednotlivé zmluvy o úvere podávaných žalobcom je však evidentne absurdný, sankcia bezodplatnosti úveru v tomto prípade nemá miesto a bola by neprimeranou sankciou za to, že žalobcovi sa údajne zdajú byť údaje v zmluve o úvere nedostatočne uvedené, navyše ak tieto dobrovoľne a vedome akceptoval a úver napokon aj splácal. Poukazuje na judikatúru SD EÚ, ktorá preferuje proporcionalitu a primeranosť sankcií. Ako uzavrel Súdny dvor EÚ v Rozsudku SD EÚ Home Credit (4. výrok) „článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ V odôvodnení Rozsudku SD EÚ Home Credit súdny dvor uvádza:

- bod 63: „Súdny dvor už rozhodol, že tvrdosť sankcií musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú, a to najmä zabezpečením skutočne odrádzajúceho účinku, pričom musia rešpektovať všeobecnú zásadu proporcionality (rozsudok z 27.03.2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, bod 45 a citovanú judikatúru).“

- bod 69: „Vzhľadom na judikatúru uvedenú v bodoch 63 až 68 tohto rozsudku je potrebné konštatovať, že porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v kontexte smernice 2008/48, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku tohto veriteľa na úroky a poplatky.“;

- bod 72: „Za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku,

ako je najmä názov a sídlo príslušného orgánu dohľadu uvedené v článku 10 ods. 2 písm. v) tejto smernice.“ K údaju o ročnej percentuálnej miere nákladov, RPMN, žalovaný uvádza, tvrdenie žalobcu, že nesprávne uvedený údaj o RPMN z dôvodu, že tento sa líši od štatistik NBS, považuje žalovaný v prvom rade za nepreukázané, no najmä za nesprávne už vo svojej podstate. Podľa jeho názoru, žalobca mylne vychádza z predpokladu, že údaj o RPMN by mal byť v zmluve o úvere uvedený v rovnakej výške, v akej je tento uvádzaný ústavmi a inštitúciami poukazovanými žalobcom v jeho žalobe. Žalovaný však ale vo vzťahu k údaju o RPMN postupovala v plnom súlade s požiadavkami ust. § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, ktorý vyžaduje uvádzanie údajov o RPMN s ohľadom na konkrétne premenné poskytovaného úveru, pričom tak bolo aj v prípade žalobou napádanej zmluvy. Údaj o RPMN sa rovnal údaj o ročnej úrokovej sadzbe (obidva vo výške 23,98 %), ktorá predstavovala jediný náklad za poskytnutý úver. Tvrdenie žalobcu o absencii údajov o RPMN je preto absolútne neopodstatneným, nakoľko predmetný údaj sa nachádza uvedený priamo na prvej strane zmluvy o úvere. V nadväznosti na uvedené sú preto žalobcom poukazované priemerné úrokové sadzby či hodnoty RPMN právne irelevantné. Čo sa týka ostatných námietok obsiahnutých v žalobe voči žalovanému žalobcom, žalobca na strane č. 2 a č. 3 žaloby tvrdí tiež neprijateľnosť viacerých zmluvných podmienok, obsiahnutých v zmluve o úvere. A hoci žalobcom vytkané zmluvné podmienky nesúvisia s predmetom konania, ktorým je vydanie bezdôvodného obohatenia, považuje za vhodné žalovaný zaujať k nim stručné stanovisko, keďže sa týkajú zmluvnej dokumentácie ich spoločnosti. K dohode o zrážkach zo mzdy uvádza, pokiaľ ide o dohodu o zrážkach zo mzdy, tá je zakotvená priamo v texte zmluvy o úvere v čl. IV, pričom ide o legálny zabezpečovací inštitút podľa § 551 Občianskeho zákonníka, pri ktorého výkone zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, než by boli zrážky pri výkone rozhodnutia (napr. podľa Exekučného poriadku). Dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzavretá v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka, pričom zabezpečenie záväzku spotrebiteľa formou dohody o zrážkach zo mzdy v čase uzavretia zmluvy o úvere Občiansky zákonník a ani iné právne predpisy na ochranu spotrebiteľa nezakazovali. „Zakázané“ spôsoby zabezpečenia vo vzťahu k úverovej zmluve boli v čase uzavretia zmluvy výslovne špecifikované v ustanovení § 53 ods. 7 Občianskeho zákonníka. Inter alia, až novela zákona o ochrane spotrebiteľa (zákon č. 250/2007 Z.z.; novela vykonaná zákonom č. 102/2014 Z.z.) dohodu o zrážkach zo mzdy pre spotrebiteľské vzťahy „zakázala“ čo ich spoločnosť bez ďalšieho rešpektuje a v súlade so zákonom odstraňuje tento inštitút zo svojej zmluvnej dokumentácie. Pokiaľ ide ale o staré zmluvy, v ktorých sa zrážky zo mzdy nachádzajú a medzi ktoré sa radí i zmluva o úvere uzatvorená našou spoločnosťou so žalobcom, tieto sa ich spoločnosť rozhodla neuplatňovať. Dôležitou skutočnosťou je však to, že tento inštitút nebol ostatnou novelou zákona o ochrane spotrebiteľa zákonodarcom zahrnutý medzi neprijateľné podmienky. Ak tento inštitút zákonodarca „zakázal“, in concreto od 01.05.2014 (nie však absolútne, v podstate jeho použitie len sprísnil), znamená to, že do tohto dátumu zakázaný nebol. S tvrdením žalobcu o akomsi prenášaní dôkazného bremena na spotrebiteľa pri prehlásení o oboznámení sa so zmluvnou dokumentáciou súhlasiť nemožno. Ide o štandardné a v zmluvných vzťahoch bežne sa vyskytujúce zmluvné ustanovenie, v tomto prípade riadne uvedené priamo na prvej strane zmluvy o úvere. Spoločnosť nijako žalobcovi nebránila sa so zmluvnou dokumentáciou oboznámiť, tá mu bola riadne pred podpisom odovzdaná, pričom ich spoločnosť zmluvu podpisovala v dobrej viere v záujme žalobcu zmluvu v danom znení podpísať (žiaľ, skutočnosť, či si klient zmluvnú dokumentáciu naozaj prečíta alebo nie, už ich spoločnosť nedokáže ovplyvniť, dané je jednoducho vecou podpisujúceho klienta, za pomoci použitia argumentu ad absurdum by sme inak mohli dospieť k tomu, že banka by mala byť zodpovedná za to, či si klient zmluvu prečíta celú alebo nie, či ju prečíta s porozumením alebo nie, prípadne či len nepredstiera záujem o danú zmluvu; má banka nútiť klienta, aby zmluvnú dokumentáciu pred zamestnancom banky či iným svedkom prečítal nahlas a výslovne potvrdil a najmä preukázal porozumenie jej obsahu - samozrejme, ide o nezmysel). Ak dané zmluvné vyhlásenie klient prostredníctvom podpisu zmluvy schválil znamená to, že s ním súhlasil a že odráža jeho skutočnú vôľu. Rovnaké alebo obdobné ustanovenia zároveň bývajú štandardnou súčasťou všetkých zmlúv a predmetnou formuláciou zmluvné strany potvrdzujú, že skutočne došlo k uzavretiu zmluvy, že tejto rozumejú a že jej obsah zodpovedá ich vôli. Jedná sa preto o bežné dojednanie v dvoj a viacstranných zmluvných vzťahoch, ktoré nemôže byť zo svojej podstaty vylúčené. Spoločnosť žalovaného nemôže a nemá možnosť inak zabezpečiť preukázanie uvedených skutočností, ako samotným podpisom zmluvy. Zároveň však ale poukazuje žalovaný na to, že predmetné prehlásenie má len deklaratórny charakter a samé o sebe neznamena vylúčenie možnosti zmluvnej strany domáhať sa na súde neplatnosti zmluvy z dôvodu tiesne alebo omylu. Takisto v tomto prípade nedochádza k protiprávnemu prenášaní dôkazného bremena na spotrebiteľa, nakoľko dôkazné bremeno zákon nekladie na banku. V prípade, že zmluvná strana tvrdí, že zmluva bola uzavretá v tiesni alebo v omyle prípadne, že nezodpovedá jej skutočnej vôli,

predmetné skutočnosti musí vždy preukázať tá zmluvná strana, ktorá ich tvrdí. Z uvedeného vyplýva, že aj v prípade absencie takéhoto ustanovenia zmluvy by dôkazné bremeno znášala zmluvná strana, ktorá sa neplatnosti zmluvy dovoláva. Zároveň poukazuje na to, že predmetné prehlásenie neposkytuje iba spotrebiteľ, ale obe zmluvné strany, a preto nemožno hovoriť o nerovnováhe v právach a povinnostiach.

V spojitosti so zmluvnou pokutou právny zástupca žalovaného konštatuje, že pokiaľ žalobca tvrdí na strane č. 3 bode 3 žaloby neprijateľnosť dojednania zmluvnej pokuty, tak k predmetnému jeho tvrdeniu možno uviesť len toľko, že argumentácia žalobcu neobsahuje jediný konkrétny dôvod, ktorým by vôbec mal spôsobovať neprijateľnosť dojednania zmluvnej pokuty v zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Práve naopak, zmluvná pokuta vo všeobecnosti predstavuje legálny a zákonom aprobovaný zabezpečovací inštitút, ako to napokon uvádza aj samotný žalobca vo svojej žalobe. Pre úplnosť je potrebné poukázať tiež na celkové argumentačné vákuum žaloby v časti týkajúcej sa témy zmluvnej pokuty, keď z tvrdení žalobcu vyplýva len toľko, že výšku bližšie nešpecifikovanej zmluvnej pokuty alebo spôsob jej určenia nepovažuje za zjavné. Z uvedených príčin preto nemožno hovoriť ani o unesení povinnosti tvrdenia.

Čo sa týka rozhodcovskej doložky s týmto sa taktiež žalovaný nestotožňuje. V uvedenej súvislosti poukazuje na ust. § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, podľa ktorého „banky a pobočky zahraničných bánk sú povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona...“. Poukazuje zároveň na fakt, že rozhodcovská doložka nepredstavuje klauzulu, ktorá by umožňovala riešenie sporov výlučne v rozhodcovskom konaní čoho dôkazom je aj fakt, že žalobca inicioval súdne konanie pred tunajším súdom a ich spoločnosť právomoc tunajšieho súdu na rozhodovanie vecí žiadnym spôsobom nenamietala ani nespochybňovala. Rozhodcovskou doložkou tak nebolo, ani nie je dotknuté právo ktorejkoľvek zo zmluvných strán domáhať sa ochrany svojich práv aj na všeobecnom súde. V úplnom závere odporu žalovaný si v krátkosti dovolil uviesť, že podľa judikovaných záverov tak v Slovenskej republike ako v Českej republike no i v celej EÚ spotrebiteľská ochrana neznamena, že by mal byť spotrebiteľ chránený spotrebiteľským právom pred vlastnými neuváženými krokmi. Ochrana spotrebiteľa nikdy neznamena a ani neznamená jeho ochranu pred jeho vlastnými ekonomickými rozhodnutiami, pri ktorých dal prednosť ponúkanému tovaru/službe pred vlastnými peniazmi. Vzhľadom na vyššie uvedené má za to a konštatuje, ak by aj bol nárok žalobcu hypoteticky dôvodný, tak tento je z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty na jeho uplatnenie v celom rozsahu premlčaný, čo by mal súd posúdiť a vyhodnotiť ako prioritnú otázku, zmluva o úvere obsahuje všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti. Na základe uvedeného navrhol, aby platobný rozkaz súd zrušil, nariadil vo veci samej pojednávanie a po prejednaní veci žalobu zamietol, zároveň si žalovaný uplatnil nárok na náhradu trov konania.

4. Žalobca reflektoval na odpor žalovaného kategorickým nesúhlasom, pričom poprel tvrdenia žalovaného. Považuje ich za zavádzajúce a účelové a na základe toho sa vyjadril k jednotlivým bodom. Žalobca na neprijateľné podmienky v zmluve poukázal na základe toho, že zákon č. 129/2010 jasne a zrozumiteľne hovorí o tom, čo všetko má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať. V súlade s § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch platí, že ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej uvádza, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a 1), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky krajských súdov, in concreto: Krajský súd Košice č.k. 2Co/61/2017, Krajský súd Prešov č.k. 21Co/104/2016, Krajský súd Prešov č.k. 3Co/197/2016, Krajský súd Trnava č.k. 9Co/204/2017, Krajský súd Trnava č.k. 23Co/130/2017, Krajský súd Žilina č.k. 10Co/112/2017, Krajský súd Žilina č.k. 11Co/164/2017, Krajský súd Žilina č.k. 7Co/231/2017, Krajský súd Žilina č.k. 11Co/183/2017, Krajský súd Žilina č.k. 7Co/99/2017. Žalobca argumentuje tým, že členovia senátu sa nestotožnili s rozsudkom Súdneho dvora C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a. s. a Klára Bíroová. Do pozornosti uviedol rozsudky Okresných súdov, a to Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 12Csp/166/2016, Okresného súdu Martin č.k. 16C/49/2016, Okresného súdu Levice č.k. 14Csp/14/2016, Okresného súdu Zvolen č.k. 8Csp/15/2016, Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 4Csp/20/2016, Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 4Csp/24/2016, Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 5Csp/78/2017, Okresného

súdu Vranov nad Topľou č.k. 7C/52/2016, Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 7C/96/2016, Okresného súdu Michalovce č.k. 24Csp/185/2016, Okresného súdu Humenné č.k. 12C/486/2015, Okresného súdu Humenné č.k. 7C/41/2016, Okresného súdu Galanta č.k. 35Csp/6/2016, Okresného súdu Topoľčany č.k. 4Csp/32/2017, Okresného súdu Topoľčany č.k. 9Csp/100/2017, Okresného súdu Rožňava č.k. 9Csp/137/2017, Okresného súdu Košice I. č.k. 34Csp/21/2017. Podľa jeho názoru sa sudkyne a sudcovia v nich nestotožnili s rozsudkom Súdneho dvora C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a. s. a Klára Bíroová. Ak od 01.05.2018 zákonodarca zmenil zákon tak, že nevyžaduje členenie splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov, tak do 30.04.2018 takéto členenie požaduje. Ak by totiž členenie nepožadoval ani do 30.04.2018, nemal by dôvod predmetné ustanovenie meniť. Žalobca sa spoliehal na dobromyseľnosť dodávateľa, t.j. žalovaného, ktorý nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Teda pri hodnotení neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmluve o úvere, musí súd prihliadnuť najmä na okolnosť, že podmienky predformulovával profesionál, ktorý má povinnosť odbornej starostlivosti a tiež na okolnosť, že spotrebiteľ bol pod neprimeraným nátlakom. Je presvedčený, že je to predovšetkým žalovaný, ktorý by mal postupovať s odbornou starostlivosťou, v súlade s dobrými mravmi (§ 3 OZ) a mal by na trhu ustáliť hranicu, pokiaľ ide o čestné podmienky a ich používanie v spotrebiteľských zmluvách. V slušnej spoločnosti podmienky dojednané s odporcom obstať za žiadnych okolností, podľa jeho názoru, nemôžu. Ku konečnej splatnosti úveru, rozdeleniu splátok a k RPMN žalobca uvádza: Žiada súd, aby z úradnej moci a povinnosti preskúmal predmetnú zmluvu, ktorú svojou povahou možno hodnotiť ako revolvingový úver aj s ohľadom výšky ročnej úrokovej sadzby a priemernej hodnoty RPMN v čase poskytnutia úveru. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Lučenec sp.zn. 11C/11/2014, rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 20C/505/2015, rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 3Co/243/2016, rozsudok Okresného súdu Prievidza sp.zn. 10C/89/2014, rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 13C/80/2016, rozsudok Krajského súdu Žilina sp.zn. 11Co/183/2017. Podľa jeho názoru bol jednoznačne uvedený do omylu. Spoliehal sa na dobromyseľnosť dodávateľa - banky, na jeho čestný prístup a podpísal predtlačené formulárové typové zmluvy tak ako mu boli predložené, bez možnosti zmluvy pripomenovať, pričom mu nebola poskytnutá odborná starostlivosť. O týchto skutočnostiach sa dozvedel z internetových stránok Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky kde sa dočítal informácie od štátnej tajomníčky JUDr. Moniky Jankovskej z dokumentu „Brániť sa oplatiť“. Dodávateľia úverov získavajú majetkový prospech od dlžníkov, ktorý je bez právneho dôvodu a nemožno ho inak nazvať ako úžera. Zmluva obsahuje neprijateľné podmienky a absentujú v nej zákonné náležitosti z čoho vyplýva, že ide o úvery bez úročnej a bez poplatkov. Čo sa týka neplatnosti zmluvy podľa § 37 Občianskeho zákonníka, žalovaný vedome na škodu spotrebiteľov obchádza zákon v snahe získať tak pre seba výhodnejšie postavenie, núti spotrebiteľa zmluvou k takému konaniu, ktoré nie je povinný vykonať, s cieľom obchádzať ustanovenia Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa a ďalších predpisov poskytujúcich spotrebiteľskú ochranu. Slovná formulácia zmluvy nemusí priamo odporovať doslovnému zneniu zákonného ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby predmetné ustanovenie dodržané nebolo, teda zákon obchádza. V tejto súvislosti je veľmi významný nálezh Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. PL.ÚS 16/95 zo dňa 24.05.1995, ktorý okrem iného určuje, že o obchádzanie zákona ide vtedy, ak je právnym úkonom dohodnuté niečo, čo síce nie je so zákonom v priamom rozpore, ale so svojimi dôsledkami sleduje cieľ, aby zákon dodržaný nebol. Mnohé všeobecné a odvolacie súdy Slovenskej republiky opakovane a spravodlivo konštatujú, že neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť aj z dôvodu roztrieštenosti právnej úpravy spotrebiteľského práva mu nemôže byť na ujmu. Účelom spotrebiteľského práva je poskytnúť spotrebiteľovi ochranu v prípadoch, kde môže dodávateľ zneužiť neinformovanosť spotrebiteľa tým, že do zmluvy zakomponuje zmluvné podmienky, ktoré sú v neprospech spotrebiteľa a úlohou súdu je v takýchto prípadoch ex offo skúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok a rozpor s dobrými mravmi a v prípade, že sú zmluvné podmienky neprijateľné, zabezpečiť rýchlu a účinnú ochranu spotrebiteľa. Pri takomto veľkom počte hrubo nemorálnych a zneužívaných zmluvných podmienok, ktoré zakladajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa nemôže obstať ani zmluva o úvere ako celok. A to neuviedol ešte ani všetky podmienky, ktoré možno v zmluve a úverových zmluvných podmienkach spotrebiteľskej zmluvy považovať za neprimerané a nekalé. Z tohto dôvodu navrhuje, aby súd aplikoval ust. 41 OZ v jeho eurokonformnom výklade s ust. čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a v súlade s cieľom a zmyslom čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 38 Charty základných práv Európskej únie, ktoré vyjadrujú enormný záujem EÚ na ochrane práv a záujmov Európskych spotrebiteľov. Zároveň poukazuje na článok 6 Smernice 93/13/EHS, ktorý je pritom kogentným ustanovením - Súdny dvor EÚ ho judikoval napríklad v rozsudkoch ASTURCOM, MOSTAZA CLARO - ktoré požaduje, aby spotrebiteľa nezaväzovala zmluva

ako celok v kontexte ochrany spotrebiteľa pred používaním nekalých zmluvných podmienok. Ako naposledy rozhodol Súdny dvor EÚ v prípade C 76/10 Korčkovská proti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. v bode 50 uznesenia: „Vzhľadom na povahu a význam všeobecného záujmu, na ktorom sa zakladá ochrana spotrebiteľov, ktorú smernica 93/13 zabezpečuje, jej článok 6 musí byť považovaný za ustanovenie, ktoré je rovnocenné s vnútroštátnymi pravidlami, ktoré v rámci vnútroštátneho právneho poriadku majú právnu silu noriem verejného poriadku. V súvislosti citovaným rozhodnutím súdu zo 16.11.2010 vo veci PohotovostĚ, s.r.o. c/a. Korčkovská C- 76/10 a jeho čl. 50 uvádza, že jeho výklad je pre súdy Slovenskej republiky záväzný, a to aj retroaktívne (rozsudok Súdneho dvora vo veci C-228/91 Roquette Frères a rozsudok vo veci C-137/94 Richardson). Podľa jeho názoru sa žalovaný vedome obohacuje a poškodzuje spotrebiteľov, obchádza zákon s úmyslom sa bezdôvodne obohatiť o čom svedčí aj rozsiahla judikatúra dostupná na internetovej stránke MSSR. Žalobca dáva do pozornosti rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 20C/505/2015 zo dňa 05.09.2016, v ktorom žalovaný vzniesol námietku premlčania. Občiansky zákonník rozlišuje všeobecnú premlčaciu dobu a osobitné premlčacie doby. Všeobecná premlčacia doba má subsidiárny charakter a použije sa tam, kde pre konkrétne právo nie je Občianskym zákonníkom alebo iným predpisom ustanovená osobitná premlčacia doba. V prejednávanej veci ide o premlčanie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, preto je potrebné na premlčanie aplikovať ust. § 107 Občianskeho zákonníka. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Subjektívna dvojročná premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Súd nemá dôvod neveriť, že žalobca sa o bezdôvodnom obohatení dozvedal v novembri 2015, čo vyplýva aj z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS a taktiež žalovaný nepreukázal, že sa tak dozvedel skôr. Pokiaľ ide o objektívnu lehotu tak žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov, a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov.

5. Žalovaný v rámci svojej dupliky použil protiargument, že žalobca v rámci repliky na strane č.l. 6 naznačuje, že v čase prijímania jednotlivých splátok úveru mal byť zo strany ich spoločnosti prítomný prinajmenšom nepriamy úmysel na získaní bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, čo vyvodzuje záver, že jeho žalobou uplatnený nárok môže podliehať premlčaniu nanajvýš v rámci 10-ročnej premlčacej lehoty. Žalobcom tvrdené dôvody pre údajnú bezodplatnosť úveru poskytnutého mu na základe zmluvy o úvere¹ nie sú skutkovo a právne podložené, nakoľko predmetná zmluva všetky zákonom požadované náležitosti obsahuje a zákonu žiadnym spôsobom nerozporuje Z prehľadu úhrad žalobcu pritom vyplýva, že posledná úhrada na účet spoločnosti sa uskutočnila dňa 12.02.2015, pričom žaloba bola na súd podaná až dňa 17.07.2018, teda viac než 3 roky po úhrade poslednej splátky. Čo sa týka úmyslu obohacovaní sa ich spoločnosti v rámci dotknutého zmluvného vzťahu aj s poukazom na vyššie uvedené obstať, podľa jeho názoru nemôže. Vychádza totiž z akejsi zákonom nepodloženej prezumpcie, v zmysle ktorej by mali všetci dodávatelia finančných služieb vždy poznať správny výklad právnych noriem upravujúcich obsah zmlúv o spotrebiteľských úveroch. Predmetná argumentačná línia je však vo vzťahu k tvrdenému úmyslu žalovaného neprijateľná a logicky neudržateľná, a to predovšetkým z dôvodu, že úmysel nemožno nikdy paušalizovať ale tento je potrebné skúmať vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, ako judikoval napokon aj Ústavný súd SR. Ide o Uznesenie ÚS SR, sp.zn. III. ÚS 448/2017-11, bod 31.: K tomu ústavný súd dodáva, že vedomosť žalovanej o tom, že plnenie jej nepatrí alebo jej bolo poskytnuté omylom sa neprezumuje. Sťažovateľ, ktorý sa domáha vrátenia plnenia, musí preukázať, že žalovaná vedela alebo z okolností musela predpokladať, že jej vyplatená suma nepatrí, čo sa v danom prípade nepreukázalo. Citujúc z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia „žalovaná počas celého konania zastávala názor, že postupovala v súlade s § 238 zákona a uviedla aj argumenty na podporu svojich tvrdení, pričom neuviedla, že by svoj postup v obdobných prípadoch ako u žalobcu akokoľvek menila. V konaní neboli zistené ani predložené také rozhodnutia súdov, či záväzné judikáty, v ktorých by už sporná otázka regresu z titulu vyplatených dávok nemocenského voči zamestnávateľovi bola riešená a z ktorých by tak vyplývala nezákonnosť postupu žalovanej voči žalobcovi ... a ktoré by dokazovali, že žalovaná mala vedomosť o nesprávnosti svojho postupu a o tom, že nemá zákonný podklad na vymáhanie regresných nárokov na dávkach nemocenského voči žalobcovi. ... Keďže v konaní nebol preukázaný ani priamy ani nepriamy úmysel žalovanej získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu, nevznikol ani dôvod pre aplikáciu 10-ročnej objektívnej premlčacej doby. Z týchto dôvodov bol správny záver odvolacieho súdu, že právo žalobcu je premlčané, pretože 3-ročná objektívna premlčacia doba začala plynúť dňa 22. decembra 2008 (uhradením poslednej finančnej čiastky žalobcu v prospech žalovanej)

a uplynula dňa 22. decembra 2011, t.j. pred podaním žaloby na súd dňa 8. februára 2013.“ Bod 32. Ústavný súd sa tak z obsahu napadnutého rozsudku vo vzťahu k prvej sťažnostnej námietke presvedčil, že najvyšší súd zrozumiteľným a pomerne vyčerpávajúcim spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa zamietol. Z jeho záverov nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Práve naopak, príslušné ustanovenia upravujúce problematiku premĺčania bezdôvodného obohatenia interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Ako už bolo uvedené, pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je stanovená dvojitá premĺčacia doba, a to subjektívna (dvojočná) a objektívna (trojočná, resp. desaťročná). Ich začiatok je stanovený odlišne a ich vzájomný vzťah je taký, že sú na sebe nezávislé čo do svojho plynutia, jeho začiatku aj konca. Ak skončí plynutie niektorej z nich, tak ako tomu bolo v prípade sťažovateľa, právo sa premĺči bez ohľadu na druhú premĺčaciu dobu. Pokiaľ teda márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt a je vznesená námietka premĺčania, právo sa premĺči a nemožno ho priznať. Z tohto pohľadu bolo v prerokovávanej veci už bezpredmetné zaoberať sa začiatkom plynutia subjektívnej premĺčacej doby. Slovanami najvyššieho súdu „Keďže v prejednávanej veci došlo k uplynutiu 3-ročnej objektívnej premĺčacej doby ešte pred podaním žaloby, skutočnosť, že ešte neuplynula subjektívna premĺčacia doba, už nemohla zvrátiť následky žalovanou vznesenej námietky premĺčania spočívajúce v zamietnutí žaloby.“ V spojitosti s uvedeným zdôrazňuje žalovaný, že na strane ich spoločnosti úmysel bezdôvodne sa na úkor žalobcu obohatiť nikdy nebol daný. V súvislosti s otázkou „prezumpcie úmyslu“ bezdôvodného obohatenia na strane dodávateľa zároveň poukazuje na to, že Občiansky zákonník nevytvára žiadnu osobitnú kategóriu osôb, u ktorých sa úmysel získať bezdôvodné obohatenie prezumuje. Ak je totiž prezumpcia založená na perfektnej interpretácii právnych predpisov alebo ich určitej časti, tak možno dospieť k nejednému absurdnému záveru, napríklad u osoby s právnickým vzdelaním by malo byť bezdôvodné obohatenie získané plnením z neplatnej alebo čiastočne neplatnej zmluvy vždy úmyselným, pretože ako osoba práva znalá mala predsa vytvoriť zmluvu bezvadnú. Takýto prístup je však podľa názoru právneho zástupcu žalovaného zjavne nesprávny a logicky udržateľný. Jeho nesprávnosť sa navyše prejavuje o to viac, že nepočíta s úmyslom založeným na okolnostiach skutkových, ale výlučne právnych. Pričom v prejednávanej veci by takouto právnou okolnosťou mali byť obsahové náležitosti zmluvy o úvere. Pre úplnosť k otázke posudzovania úmyslu bezdôvodného obohatenia a premĺčania poukazuje na rozsiahlu rozhodovaciu prax všeobecných vyšších súdov, rozsudok KS BB sp.zn. 13Co/90/2015 zo dňa 15.03.2016, rozsudok KS BB sp.zn. 14Co/1128/2014 zo dňa 14.11.2015, rozsudok KS BB, sp.zn. 17Co/799/2014 zo dňa 16.09.2015, ktoré ako prílohy k svojej duplike doložil. Na základe vyššie uvedeného má za to, že žalobou uplatnený nárok je v celom rozsahu premĺčaný, nakoľko žalobca za posledné 3 roky pred podaním žaloby neuskutočnil v prospech ich spoločnosti žiadne plnenie. Nepodloženým je tiež tvrdenie žalobcu o údajnom úmyselnom bezdôvodnom obohatení na strane žalovaného, nakoľko toto je nielen nepreukázané zo strany žalobcu, ale na ich strane ani nikdy nebolo dané. Samotné premĺčanie žalobcom tvrdeného nároku považuje žalovaný, predovšetkým s ohľadom na zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania za dostatočný dôvod na zamietnutie žaloby bezo zvyšku.

Vo vzťahu k ostatným tvrdeniam prezentovaným v replike žalobcu právny zástupca žalovaného v celom rozsahu poukazuje na odpor voči platobnému rozkazu, v ktorom všetky námietky žalobcu rozporuje a ktorá replika žalobcu žiadnym spôsobom neoslabuje. Zmluva, o úvere podľa jeho názoru obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti. Pokiaľ žalobca mieni spochybňovať platnosť zmluvy o úvere z dôvodu podľa § 37 Občianskeho zákonníka, tak poukazuje predovšetkým na fakt, že žaloba je v tejto časti nanajvýš neurčitá a konkrétny dôvod neplatnosti zmluvy ako celku z nej spoľahlivo a dostatočne určitým spôsobom odvodiť nemožno. V prípade, ak žalobca považuje zmluvu za neplatnú z dôvodu prítomnosti zmluvných podmienok, ktoré by mali byť neprijateľné uvádza, že žalobca neidentifikuje čo i len jednu zmluvnú podmienku, ktorá by bola spôsobilá privodiť neplatnosť zmluvy ako celku. Z pohľadu na obsah zmluvy o úvere ako celku je pritom zrejmé, že táto predstavuje slobodne a vážne uskutočnený právny úkon s určitým a zrozumiteľne formulovaným obsahom, ktorý obsahuje identifikáciu zmluvných strán, ako aj všetky podstatné náležitosti pre tento pomenovaný právny úkon a jeho platnosť, či už sa jedná o náležitosti podľa § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o úvere, či podľa § 34 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, či zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v príslušnom znení. Žalobca si v konaní neplní základnú procesnú povinnosť, spočívajúcu v povinnosti tvrdenia nakoľko, ako už uvádza aj vyššie, žiadne relevantné tvrdenia ani skutočnosti pre neplatnosť napadnutej zmluvy neuvádza. Nad rámec vyššie uvedeného a v súvislosti s otázkou platnosti právnych

úkonov v širšom kontexte poukazuje žalovaný tiež na početnú judikatúru, ktorá jednoznačne preferuje výklad smerom k platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou - (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 27.03.2008, sp.zn. 26 Cdo 2317/2006, v ktorom sa okrem iného uvádza, že „...dle judikatury Ústavního soudu základním principem výkladu smluv (právních úkonů) je prioritá výkladu, který nezakládá neplatnost smlouvy, před takovým výkladem, který neplatnost smlouvy zakládá, jsou-li možné oba výklady; je tak vyjádřen a podporován princip autonomie smluvních stran a povaha soukromého práva (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 14. 04. 2005, sp. zn. I.ÚS 625/03),“ náleží ÚS SR zo dňa 03.07.2008, sp.zn. I. ÚS 242/07-29, v zmysle ktorého súd uviedol, že ďalším základným princípom výkladu zmlúv je prioritá výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, a nie zásadou. Všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim,“ alebo náleží ÚS SR zo dňa 01.04.2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014: „Prehnané formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy, ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu.“

Sumarizujúc vyššie uvedené má žalovaný aj naďalej za preukázané a nesporné, že zmluva o úvere je aj po oboznámení sa s replikou žalobcu v plnom súlade s požiadavkami kladenými príslušnými právnymi predpismi, pričom v nej neabsentujú žiadne žalobcom namietané údaje, vrátane údaju o tzv. rozpise splátok či termínu konečnej splatnosti úveru. Predovšetkým ale poukazuje na to, že žalobou uplatnený nárok žalobcu je aj v prípade jeho hypotetickej opodstatnenosti v celom rozsahu premlčaný v rámci trojročnej, objektívnej premlčacej lehoty.

6.Spor bol súdom prejednaný dňa 12.08.2019 v súlade s dikciou § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, ktorí boli na pojednávanie riadne a včas predvolaní, neprítomnosť ospravedlnili a s pojednávaním v ich neprítomnosti súhlasili.

7.Súd vykonal dokazovanie rozpisom splátok právneho predchodcu žalovaného (č.l. 9-10 spisu), prehľadom splátok a úhrad v prospech žalovaného realizované žalobcom (č.l. 12-14 spisu), prehľadom splátok a úhrad v prospech právneho nástupcu žalovaného realizované žalobcom (č.l. 15-16 spisu), Žiadosťou a zmluvou o poskytnutí účelovej pôžičky I. č. XXXXXXXX (č.l. 21-24 spisu), vylúchom žalobcu a zistil nasledovný skutkový stav:

8.Z predloženej Zmluvy o pôžičke č. XXXXXXXX eklatantne vyplýva, že právny predchodca žalobcu spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. so žalovaným dňa 05.09.2011 uzavreli Zmluvu o pôžičke, ktorou žalovanému bola poskytnutá pôžička in summa 5055,04 Eur, s výškou mesačnej splátky 170,11 Eur, celková suma pôžičky bola vyčíslená na sumu 7314,73 Eur, počet splátok 43, celkové náklady spotrebiteľa 2259,69 Eur, RPMN 23,98 %, ročná úroková sadzba 23,98 %, priemerná hodnota RPMN 20,56 %, termín konečnej splatnosti apríl/2015. (č.l. 21-24 spisu) V súlade s čl. 6 VOP bod 6.2. splátky sú splatné do 20.dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. (č.l. 24 spisu)

9.Z prehľadu splátok a úhrad žalobcu v prospech žalovaného je evidentné, že posledná úhrada žalobcom bola realizovaná v prospech žalovaného dňa 06.06.2013. Túto skutočnosť má súd za preukázanú aj sumárnym výpisom splátok doloženom žalobcom vzťahujúcom sa na úver ako celok. (č.l. 9-10 spisu) Žalovaný pritom uvádza ako deň poslednej úhrady 12.02.2015 č.l. 116 z opaku spisu bod 1/ ods. 1.2., pričom žalobcovi v tento deň bola uložená zo strany žalovaného pokuta, sankcia za neplatenie úveru, na základe čoho sa zostatok úveru žalobcovi navýšil o túto sumu, a to zo sumy 4262,43 Eur na sumu 4268,55 Eur.

10.Z výpisu úhrad v prospech právneho nástupcu žalovaného je evidentné, že od 22.05.2015 žalobca hradil svoj úver v prospech spoločnosti Intrum Slovakia, s.r.o., hoc est došlo k postúpeniu pohľadávky žalovaným.

11.Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

12.Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

13.Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia občianskeho zákonníka, aj keď inak by sa mali použiť normy obchodného práva.

14.Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

15.Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

16.Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“) (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

17.Podľa § 2 písm. a) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

18.Podľa § 2 písm. b) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

19.Podľa § 2 písm. d) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

20.Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

21.Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

22.Podľa § 103 OZ, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

23.Súd má za nesporné, že právny vzťah sporových strán má spotrebiteľský charakter - pri jeho vzniku konal právny predchodca žalovaného v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zatiaľ čo žalobca nevstúpil do právneho vzťahu v kontexte svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka). Rovnako možno konštatovať, že Zmluva zo dňa 21.09.2011 založila medzi sporovými stranami vzťah zo spotrebiteľského úveru v zmysle definície formulovanej v § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov.

24.Súd sa v prvom rade zaoberal námietkou premlčania a mal za to, že námietka premlčania bola žalovaným vznesená dôvodne. Z predloženej listiny označenej ako „Prehľad splátok a úhrad“ súd mal za preukázané, že žalobca riadne nedodržiaval platobnú disciplínu. Poslednú úhradu realizoval žalobca v prospech žalovaného dňa 06.06.2013 v sume 100,-Eur.

25.Podľa § 451 ods. 1 a ods. 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

26.Podľa § 456 OZ, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

27.Podľa § 107 Občiansky zákonník, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, príhľadne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat'. Objektívna premlčacia doba pre vydanie bezdôvodného obohatenia je 3 ročná a plynie odo dňa kedy k nemu došlo. Žaloba bola podaná žalobcom na súd dňa 17.07.2018, pričom posledná splátka bola žalobcom realizovaná v prospech žalovaného dňa 06.06.2013. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia mohol žalobca uplatniť na súde najneskôr do 06.06.2016. Žalobca teda podal žalobu po uplynutí trojročnej premlčacej objektívnej lehote, a vzhľadom k tomu, že žalovaný sa premlčania dovolal, súd nemohol žalobcovi žalovanú sumu priznať.

28.V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje 2-ročnú subjektívnu a 3-ročnú, resp. 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že oprávnenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vzneseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako objektívna. Z uvedeného vyplýva, že dĺžka objektívnej premlčacej doby nemôže byť nikdy prekročená, a to ani v prípade, ak by subjektívna doba mala ešte plynúť, prípadne ak plynúť nezačala. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (rozhodnutie NS SR 1Cdo 67/2011).

29.Pozornosti súdu inter alia neuniklo, z obsahu žaloby je totiž evidentné, že sa žalobca proti žalovanému domáha vydania bezdôvodného obohatenia, hoci z výpisu na č.l. 15 spisu jednoznačne vyplýva, že žalobca od 25.05.2015 realizoval mesačné úhrady už v prospech právneho nástupcu žalovaného, hoc est v prospech Intrum Slovakia s.r.o.. Žalovaná suma vo výške 437,21 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia mala byť tým pádom uplatnená žalobcom voči právnemu nástupcovi žalovaného ako pasívne legitimovanému.

30.Závazky vznikajú podľa § 489 Občianskeho zákonníka aj z bezdôvodného obohatenia. Za bezdôvodné obohatenie sa v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka považuje majetkový prospech získaný plnením na úkor iného, pričom kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Jednotlivé skutkové podstaty bezdôvodného obohatenia sú vymedzené v § 451 ods. 2 Občianskeho

zákonníka. Žalobca svoj nárok oprela o skutkové tvrdenia, ktoré možno v rámci právneho posúdenia nároku podradiť pod skutkovú podstatu, v zmysle ktorej žalovaný získal na úkor žalobcu majetkový prospech bez právneho dôvodu. Obsahom záväzku z bezdôvodného obohatenia je povinnosť osoby, ktorá sa bezdôvodne na úkor iného obohatila vydať tento majetkový prospech osobe, na úkor ktorej sa bezdôvodne obohatila, a oprávnenie osoby, do ktorej majetkovej sféry sa zasiahlo domáhať sa vydania neoprávneného majetkového prospechu, alebo ak to nie je možné peňažnej náhrady. Žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno o vzniku bezdôvodného obohatenia, o konkrétnej výške tohto nároku ako aj o osobe, ktorá je povinná vydať bezdôvodné obohatenie.

31. Žalobca svoj návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil proti žalovanému VÚB, a.s.. Posledná úhrada zo strany žalobcu v prospech žalovaného bola uskutočnená dňa 06.06.2013. Z listinných dôkazov je možné ustáliť, že plnenia od 22.05.2015 žalobca hradil už v prospech právneho nástupcu žalovaného až do 10.04.2018. Z kompletného prehľadu úhrad predmetného úveru poskytnutého spoločnosťou Consumer Finance Holding má súd za preukázané, že uplatnená pohľadávka žalobou žalobcom z titulu bezdôvodného obohatenia v sume 437,21 Eur je evidovaná dňa 10.04.2018, kedy už od 22.06.2015 žalobca plnil v prospech právneho nástupcu žalovaného, in concreto v prospech Intrum Slovakia s.r.o. Bezdôvodné obohatenie musí vydať ten, kto sa na úrok iného bezdôvodne obohatil. Vzhľadom k tomu, že došlo medzi žalovaným a právnym nástupcom žalovaného k postúpeniu pohľadávky, po postúpení pohľadávky žalobca neuhradil žalovanému žiadnu sumu. Z tohto jednoznačne vyplýva, že žalovaný sa na úkor žalobcu nemohol bezdôvodne obohatiť keďže žalobca mu neuhradil od 06.06.2013 žiadnu sumu, a preto nemohol žalovaný nadobudnúť voči žalobcovi žiadny majetkový prospech. Z tohto dôvodu medzi stranami sporu nevznikol záväzkový vzťah na základe bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na uvedené súd konštatuje, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne neobohatil, a preto nemá pasívnu legitimáciu, aby vystupoval ako strana sporu v tomto konaní.

32. Súd sa ďalej na základe uvedeného vide infra už nezaoberal žalobcom namietanou absenciou obsahových náležitostí zmluvy o úvere vyžadovaných ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy.

33. Súd mal na základe dôvodne vznesenej námietky žalovaného za to, že nárok žalobcu je premlčaný a žalobu v plnom rozsahu zamietol.

34. Podľa § 255 ods. 1 Civilný sporový poriadok, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

35. Podľa § 262 ods. 1, ods. 2, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. O trovách konania súd rozhodol na základe vyššie citovaných zákonných ustanovení s poukazom na to, že žalovaný bol v konaní plne úspešný, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

37. Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie o trovách konania priznávajúce ich náhradu musí byť vykonateľné, súd tiež vyslovil, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, nakoľko len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania je splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, hoc est aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. marca 2017, sp.zn. 6Cdo 222/2016).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní odo dňa doručenia písomného vyhotovenia rozsudku, prostredníctvom Okresného súdu Lučenec, Ulica Dr. Herza 14, 984 37 Lučenec na Krajský súd Banská Bystrica, a to písomne.

Odvolanie je potrebné predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde, a aby každá strana sporu dostala jeden rovnopis odvolania. Ak strana sporu nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jej trovy.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Podľa § 367 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd.

Podľa § 367 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

Podľa § 367 ods. 3 Civilného sporového poriadku, právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti.

Podľa § 368 Civilného sporového poriadku, osoba oprávnená podať odvolanie sa môže odvolania vzdať. Vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia.

Podľa § 369 ods. 1 Civilného sporového poriadku, dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

Podľa § 369 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania.

Podľa § 369 ods. 3 Civilného sporového poriadku, ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví.

Podľa § 369 ods. 4 Civilného sporového poriadku, ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (z.č. 233/1995 Z.z.).

Podľa § 63 ods. 1 Exekučného poriadku ak podkladom na exekúciu je exekučný titul, v ktorom sa ukladá povinnosť zaplatiť peňažnú sumu, exekúciu možno vykonať:

- a) zrážkami zo mzdy a z iných príjmov,
- b) príkázaním pohľadávky,
- c) predajom hnuteľných vecí,
- d) predajom cenných papierov,
- e) predajom nehnuteľnosti,
- f) predajom podniku,
- g) príkazom na zadržanie vodičského preukazu.